

szívből szeretném megköszönni kedves üdvözlét, amelyet Robert átadott. A valódi oka ennek a levélnek azonban ugyanaz a téma, amelyről tegnap már beszélt Roberttel. Tegnap még hosszasan beszélgettünk mindenről, és mivel most már új megvilágításban látok bizonyos dolgokat, szeretném elmondani Önnek ezzel kapcsolatban a gondolataimat, ha mégoly jelentéktelenek lennének is.

Amikor Ottó különösebb kommentár nélkül és a titoktartás pecsétje alatt elmondta nekem, hogy Mama Önhöz szándékozik menni, az első reakcióm őszinte lelkesedés volt eme elhatározás hallatán. Nagyon jól el tudom képzelni, hogy zaklatott élete után éppen Mama talán már csak arra vágyik, hogy egyedül csak az ÚRRAL és Nagy Baráttal legyen. Bencés szerzetes bátyám révén én is igencsak rokonszenet érzek a bencés élet iránt, és el tudom képzelni, milyen végtelenül beteljesítő lehet annak, akinek erre hivatása van. De amikor nemrégiben beszéltünk Carl Ludwiggal, aki hosszabb ideig volt Mamával Tuxedóban, mint mi, igencsak az volt a benyomásom, hogy Mama ezt egyáltalán nem lelkesedésből teszi, hanem hogy egy még nagyobb áldozatot hozzon az eddigieken túl, és hogy ez neki alapjában véve, vélhetően rossz fizikai állapota miatt is, borzasztóan nehéz lesz. Tegnap Robert ráébresztett arra, amire a legkevésbé sem gondoltam volna, hogy Mama földi küldetésének végét Ottó házasságával kapcsolja össze, – és hogy őszinte legyek, ez egy kicsit megijesztett. Drága Putzi néni, bizonyára Maga is azt mondja, hogy ez egy olyan gondolat, amely mi, gyerekek szemszögéből nézve nem egészen helyes. Ottónak és nekem elképzelhetetlenül csodálatos, hogy összeházasodtunk, és őszintén hálát adunk Istennek minden nap, hogy azáltal, hogy egymásra találhattunk, az életünk maradéktalanul kiteljesedett. – De a testvérek és a még várható menyek, vejek és unokák számára ez teljesen lényegtelen, és nekünk mindnyájunknak, csakúgy, mint eddig, sürgető szükségünk van Mamára, mert ő a császárné és a középpont, és mindannyiunknak van még mit tanulnunk tőle. Talán szerénytelenség azt mondanom, hogy nekem is éppúgy nagy szükségem van rá, sőt talán leginkább nekem. Mert ha valaha is nagyobb feladatot kell betöltenem, mint hogy Ottó jelentéktelen rosszabbik fele legyek, akkor biztos vagyok benne, hogy Mama tanácsa mindennél fontosabb lenne számomra. Teljes szívemből tisztelem és szeretem Mamát és nagyon hálás vagyok Istennek, hogy még megismerhettem. Hiszen ő egyúttal az egyetlen, aki továbbadhatja nekünk, gyerekeknek (eddig tizenötünknek) Papa örökségét, ami az életünkre nézve abszolút iránymutató. Éppen ezért mindannyiunk, az összes gyerek véleménye szerint az ő feladata még távolról sem ért véget. A fiatalabb, még meg nem házasodott testvéreknek is éppúgy szüksége van Mamára, még ha elmúltak is 30 évesek.

Természetesen mindezek az okok mellékesek, ha ő Isten akaratát követi, ez magától értetődő. De vajon ennyire egyértelmű volna az elhivatás Mama esetében? Isten akaratát gyakran csak nagyon közvetetten, az adott körülmények által mutatkozik meg; és amennyire mi, gyerekek, korlátozott képességünkkel értelmezni tudjuk Isten akaratát, ezek a körülmények ellene szólnak Mama belépésének.

De ha tévednénk, akkor mi is meghozzuk a magunk áldozatát és odatesszük a Mamáé mellé, és a Jóisten az Ő jóságában azt teheti vele, amit Ő jónak lát.

Kérem, bocsásson meg nekem ezért a kissé nyílt és őszinte levélért, kedves Putzi néni, de mivel vélhetően Önnek is van beleszólása ebbe az ügybe, talán érdekes lehet Önnek, hogy pontosan lássa, miként gondolkodunk erről mi, gyerekek.

Sok szeretettel üdvözölve Cicca nénit is

tiszteletteljes kézcsókkal

az Ön hálás

Reginája